

den mod de Ting, som fra Folkethingets og fra Folkets Side ere forlangte. Det gjælder f. Ex. paa de militære Omraader, ved de militære Bevillinger paa Finantsloven. Regjeringen har, kort sagt, paa samtlige Omraader ikke vist Spor af forandrede Anskuelser, skjøndt den maa erkende, at de ikke kunne sættes igjennem eller vinde nogen Tilslutning i Folkethinget. Regjeringen har altsaa ikke vist nogen Villighed til at imødekomme os paa noget Punkt, og saa skulde vi ikke desto mindre, skjøndt Regjeringen har fastholdt den samme Theori, de samme Anskuelser, den samme efter vor Mening fuldstændig feilagtige konstitutionelle Opfattelse af sin Magt og den samme Anskuelse af de enkelte Reformere, saa skulde vi ikke desto mindre sige: Saa er det ogsaa godt, saa give vi dog efter. Paa den Maade kan der ganske vist tilveiebringes Enighed, men kun derved, at Folkethinget fuldstændig udledes, og det have vi aldrig været villige til. Vi have været villige til at gjøre det muligt for den Side, der for Diebliffet havde den administrative Magt, at benytte Leiligheden til at komme ind i rolige og ordentlige Tilstande, det har Regjeringen ikke villet, den har ikke gjort det Mindste for at muliggjøre det, og den har selv Ansvar for, at det er mislykkedes. Dernæst sagde det ærede Medlem, at jeg havde givet ham Skylden. Det er ikke rigtig, jeg har udtrykkelig sagt, at det ærede Medlem havde ingen Skyld i, at Ministeriet blev, og det ærede Medlems Meningsfæller heller ikke. Jeg har siden hørt en Del Bemærkninger komme frem fra enkelte Talere og deriblandt maasse det ærede Medlem for Præstø Amts Iste Valgkreds — jeg kan ikke angive de enkelte Medlemmer, og det er heller ikke min Sag — hvori man har søgt at komme ind paa hele dette Spørgsmaal, hvorvidt det var rigtig, hvad jeg sagde, at det nuværende ministerielle Parti den Gang var af en modsat Mening af den, det nu synes at have, og det ærede Medlem fra Rjøge (Sjorup) har særlig præstet, at denne Sag maatte blive oplyst saa meget som mulig. Jeg vil tilføje, at jeg har ikke Nogetsomhelst imod at meddele dette, skjøndt jeg mener, at det just ikke er min Sag, jeg har kun en Interesse deri, og det er den, at paavise, at Skylden for dette ulykkelige Misgreb, som udgik fra Regjeringen at forblive ved sin Politikk, ikke falder paa de Herrer, men udenfor det vedkommer Sagen ikke mig. Jeg skal i saa Henseende ikke gjøre nogensomhelst Hemmelighed af, hvad jeg veed, jeg veed ikke Andet, end hvad der er sagt mig af enkelte Medlemmer, hvem, behøver jeg ikke at nævne, men det er flere Medlemmer — hvad enkelte Medlemmer af Partiet have udtalt, nemlig at — hvis jeg ikke feiler, var Udtalelsen denne, at man i Partiet — hvad skal jeg kalde det — det ministerielle Parti er det vel ikke værd at kalde det — at man i det daværende Spire var enig

om — det var, efter at Finantsloven var vedtaget, og der er altsaa ikke her Tale om nogen Kontrakt eller den Slags Ting — at Ministeriet burde under visse Eventualiteter eller Forudsætninger, nemlig Hensynet til Udlandet osv., gaa sin Vej og benytte den Leilighed til at trække sig tilbage. At det var Meningen, at det var det, hvormom man var enig i Høire den Gang, det er blevet mig sagt. Det er ogsaa blevet mig sagt, at Enigheden ikke var absolut, at der var enkelte Medlemmer, som ikke havde Del i denne Enighed; men det blev da tillige sagt, at det var Medlemmer uden stor politisk Betydning. Svad jeg har udtalt, var imidlertid Partiets Mening, hvormom det var enig, og jeg maa sige, at det saa meget mere undrer mig, at det synes at have fremtalt nogen Bevægelse hos Enkelte, at jeg har nævnt det, som det er blevet udtalt paa Valgtribunerne, hvis jeg ikke feiler, af enkelte Medlemmer af Høire, at Ministeriet burde være gaaet sin Vej i Sommer. Om nu disse Medlemmer, der have sagt det paa Valgtribunerne og til mig og til andre Medlemmer — det kan jeg godt udtale; thi det er ikke nogen Hemmelighed, jeg taler om her — have været berettigede til at sige det, om de have haft en Partibestlutning, der gav dem Lov til at tale derom, eller om de maasse have handlet imod Partiets Ønske, det vedkommer ikke mig. Jeg maa antage, at de have handlet bona fide og med Partiets Samtykke, at man ikke blot i Partiet var enig om Sagen selv, men at ogsaa dets enkelte Medlemmer vare berettigede til at udtale det, naar de vilde. Det antager jeg, men jeg har naturligvis ikke været til Stede i de Herrer's Partimøder (Stemmer: Nei, ikke i de sidste tre Aar). Nei, aldrig nogensinde, de Herrer's Parti har jeg aldrig haft med at gjøre; jeg har aldrig været Medlem af deres Parti og vinder ikke nogensinde at have været til Stede i deres Partimøder, men det vedkommer jo ikke den Ting. Der siges nu til mig, at det kan jeg ikke referere, naar det er private Meddelelser. Men det ærede Medlem, der siger det, maa ikke tage Udtrykket „private Meddelelser“ som ensbetydende med „Hemmelighed“. Det er Meddelelser, som jeg og Andre have modtaget som private af den Grund, at de Herrer, saavidt jeg veed, ikke have udstedt noget Dokument, hvori dette staaar, eller indrykket det i deres Blade, men det er Meddelelser, som Alle og Enhver have modtaget af deres Parti, og Meddelelser, hvortil de Herrer have anset sig berettigede ikke blot overfor mig, men endogsaa, om det skulde være, overfor selve det høie Ministerium.

Formanden (Krabbe): Jeg tror det rigtig at indskyde den Bemærkning, at det om saadanne private Meddelelser vistnok maa gjælde som Regel, at det bør overlades til Vedkommende,